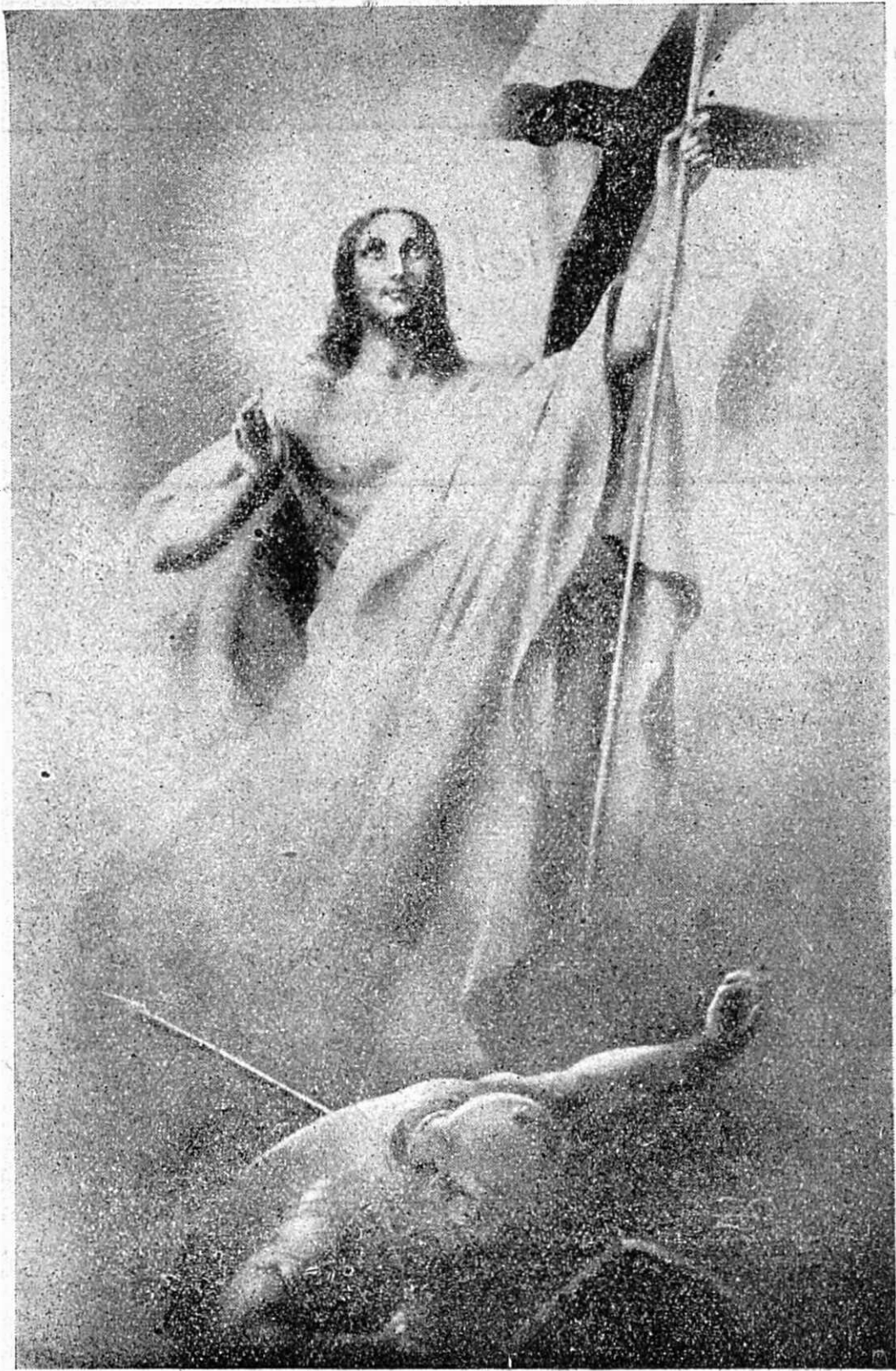

ХРИСТОС ВОСКРЕС

*„Voskrés Isús ot hróba, jákože prorečé
dadé nam živót víčnyj i véliju mílost“.*

Christos voskres!

S povolením cirkevných a rehoľných predstavených upravili a vydali O. O. Redemptoristi v Michalovciach.

Gréckokatolíci!

Od Paschy do Voznesenija sa pozdravujeme:
»Christos voskres!« — »Voistinnu voskres!«

Kedy budú odpusty v michalovskom kláštore?

- I. Na Sošestvie Sv. Ducha — dňa 13. júna 1943.
 - II. Na prazdnyk Sv. Serca — dňa 2. júla 1943.
 - III. Matky Ustavíčnej Pomoci — dňa 8. augusta 1943.
 - IV. Ružencový odpust — dňa 17. októbra 1943.
-

Na **Kvetnú nedeľu** dňa 18. apríla bola v michalovskom kláštore slávnostne posvätená nová krásna kazateľnica. **Všetkým dobrodincom**, ktorí nám pomohli vybudovať toto krásne dielo:

Pán Boh zaplať! — Spasi Boh!

O. O. Misionári.

Christos voskres!

Pascha

Veľká noc nie je iba časom na gratulácie, príležitosťou posilať blahoželania, veľkonočné pozdravy na kartách s po-maľovanými vajíčkami, zajačkami alebo jahniatkami... Aj šunka a klobása iba u takzvaného »kresťana« vyplní veľkonočný program. Smysel Veľkej noci, pojem: Vozkresenie má omnoho väčší a vyšší význam ako tieto stereotypné etikety a staré zvyky, ktorými moderní kresťania, katolíci dneška, zneužívajú svätý čas veľkonočný.

Pascha je momentom slávneho vzkriesenia a víťazoslávy zaznávaného i dosiaľ stále zaznávaného Isusa Christa. Je chvíľou víťazstva svetla nad tmou, spravodlivosti nad hriechom; je triumf života nad smrťou. Ona je našou radosťou, kedy tešiť sa, volať máme v nádeji na naše vzkriesenie. V nej začína nový život ľudstva, z nej prýšti naše oprávnenie byť, životná sila našej viery.

Lebo »Keby nebol vstal zmŕtvych Isus Christos, márna by bola naša viera, márne by bolo naše kázanie!«

Nad zbičovaným, ukrižovaným Christom už dávno by bola zapadla ona opona zabudnutia. Pavučina zabudnutia by opriadla i prach ľahostajnosti by pokryl dejinný úsek o mužovi, spravodlivom síce, ale biedne zahynuvšom za vladárenia Pontijského Piláta.

Lež tu je veľké ale. Christos zomrel, ale na tretí deň slávne, vlastnou mocou, ako Boh vstal zmŕtvych. Golgota je miestom, ktoré naplní naše srdce bôľom nad ľudskou zlobou, ale aj miestom, ktoré radosťou rozšíri naše prsia, zrak, lebo tam bolo dokončené dielo vykúpenia.

Od Golgoty ideme k hrobu. »Tu je miesto, kde ho položili.« Tretieho dňa však na tom mieste počujeme anjela: »Niet ho tu, ale vstal, ako bol povedal!« — Čuj, svete! Christos vstal a žije, i keď sa k nemu nechceš priznať. »Christos voskres«, jeho vzkriesenie je symbolom aj tvojho zmŕtvychvstania k životu večnému. »Vozkresenie jeho pojem i slavim«, a ty sa tváriš, ako by si ho ani nepoznal... Christos vstal z hrobu a víta svet aj dnes slovami: »Myr vam!«, ale svet mu odpovedá už nielen rinčaním zbraní, ale štekotom guľometov, ranami diel, výbuchmi mín...

Dnes »smerti prazdnujem umerščvlenie, adovo razrušenie, inoho žitija vičného načalo«. Dnes si pripomíname zmŕtvychvstanie toho, ktorý ľstivým farizejom dal otázku: »Kto z vás mi dokáže hriech?« Dnes slávime pamiatku voskresenia toho, ktorý povedal: »Pod'ťe ku mne všetci...« »Ja som Cesta, Pravda i Život...«

Dnes na Voskresenije neklamme sa! S Christom zvíťazili sme nad lžou, preto nevyhýbajme sa kresťanskej pravde! S ním sme premohli tmú — a predsa k pravému Svetlu stať si nechceme. Zlomili sme s Ním »žalo smerti«, ale pravý Život nechceme poznať. Preto stále je nám v päťach duševná smrť, keďže nechceme vstať s Christom.

Len Christos je naším vzorom. Jeho náuka je normou, aby na tomto jednako krvavom ako slzavom údolí zavial vánok lásky a priniesol biednemu ľudstvu túžený mier...

Zbúrajme v sebe základy hriechu, tým vymytíme nenávisť a nastolíme pravdu...

A výsledkom by bolo radostné:

»druh druha obimem...«

O. S.

Pokoj vám!

»A keď bol večer toho prvého dňa v týždni a dvere, kde učeníci boli shromaždení, zo strachu pred židmi boli zatvorené, prišiel Isus a stal si uprostred a riekol im: »Pokoj vám!« A keď to povedal, ukázal im ruky a bok. Zaradovali sa učeníci, že videli Pána. A riekol im zasa: »Prijmite Ducha svätého. Ktorým odpustíte hriechy, odpúšťajú sa im, a ktorým zadržíte, zadržané budú.« (Ján 20, 19—23.)

Koľko strachu asi zažili apoštolovia za tie tri dni veľkonočné! Isus, o ktorom verili, že je sľúbeným Mesiášom, bol zajatý, mučený a pribitý na kríž. Oni sa rozutekali. Spoločný strach a bázeň ich však prinútily, aby sa zavreli zo strachu pred židmi. Budeme sa preto diviť, keď tretieho dňa zjavil sa im Christos so žiariacimi ranami na svojom tele, budeme sa diviť, že sa zaradovali, keď uvideli Pána?

Ako by sa neradovali! Opäť je medzi nimi ich milovaný Majster, cítia sa pokojní ako kedysi na rozbúrenom mori. »Pokoj vám!« hovorí kľudne Spasiteľ a oni sa naraz cítia ako dieťa v náručí matky.

Azda nikdy sme tak netúžili po mieri a pokoji ako v terajšom čase, plnom úzkostlivého očakávania. Či aj nám sa zjaví Spasiteľ, ktorý by nám slovami »Pokoj vám« vliat útechu do zmučených srdiec?

Áno! Aj nám zvestuje pokoj, a to ten istý Isus Christos. Ved' dva razy opakuje tie isté slová: Pokoj vám! Prvé želanie pokoja platilo apoštolom. A druhé? — Isus Christos poznal srdcia všetkých ľudí i všetkých vekov. Priniesol pokoj nielen apoštolom, ale aj všetkým ľuďom. Pre nich obetoval svoj život, a preto pre nich opakuje svoj veľkonočný pozdrav: Pokoj vám! On bol prostredníkom pokoja medzi Otcom a ľuďmi. On bol poslom mieru, a preto posielal učeníkov: »Ako mňa poslal Otec, tak i ja posielam vás.« Tým určil apoštolov a ich nástupcov za nositeľov mieru. »Do ktoréhokoľvek domu vstúpite, hovorte: Pokoj domu tomuto! A keď v tom dome bude syn pokoja, spočinie na ňom váš mier; a keď nie, vráti sa k vám.«

Teda mier musí mať počiatok v ľudskom srdci, keď tam niet, ani navonok nebude. Či nestačí niekedy jeden človek v rodine, dedine, spoločnosti s nepokojom v srdci, aby uviedol nepokoj do rodiny, dediny i spoločnosti?

Keď chceme pokoj a mier, musí sa začať v srdci jednotlivca, aby sa odtiaľ rozlieval do rodiny a celej spoločnosti ľudskej.

Christos dáva prostriedok, ktorým možno upokojiť rozbúrené ľudské srdce a odstrániť príčinu nepokoja medzi Bohom a ľuďmi. Rušiteľom mieru je hriech, preto Knieža pokoja vraví apoštolom: »Prijmite Ducha svätého!« Teda nie zo svojej moci budú udeľovať pokoj, ale silou toho, o ktorom hovorí sv. Pavol: »Ovocie Ducha je: láska, radosť, pokoj...«

Keď chceš mať pokoj, musíš sa zbaviť hriechu a spriatelíť sa s Bohom. Lebo len zo srdca hriešneho pramení nepokoj. Telesný človek nechápe tieto veci, ale je pravda, že spoveď prináša mier. A preto je tak málo pokoja, lebo ľudia sa vôbec nespovedajú alebo dobre sa nespovedajú.

Kresťan, pochop! Pochop slová: Pokoj vám! A začni každý sám v srdci zakladať Christovo kráľovstvo mieru!

O. J. M. Fail.

Christos vozkrese iz mŕtvych

»Voskresenie Isusa Christa« je pre nás najdôležitejšou udalosťou na svete. Je to slávne potvrdenie našej viery, príčina našej nádeje a predmet našej lásky. Isus Christos, Syn Boží, ukrižovaný a vzkriesený je hlavnou pravdou kresťanskej náuky. Preto tiež apoštolovia vždy a všade hlásali Christa ukrižovaného a vzkrieseného.

Vzkriesenie Christa je najbezpečnejším dôkazom Kristovho božstva. Iné zázraky činili aj svätí ľudia, pravda, z moci Božej, ale vzkriesiť seba samého nemôže nikto z ľudí. Židia často žiadali od Isusa Christa zázraky, nuž urobil im zázrak

väčší ako očakávali. Či už vzkriesil niekto samého seba? Prorok Elisej vzkriesil iného mŕtveho, samého seba nie! Ako dlho už odpočívajú mŕtvi v hrobe, nemôžu vstať, iba dúfajú vo vzkriesenie skrze toho, ktorý jediný »smertijú smert poprav«.

Hľa! Voskresenie Christovo je jasný dôkaz jeho božstva; s ním stojí a padá celá naša viera. Preto hovorí sv. apoštol Pavol: »Ašče Christos ne vostá, tšče úbo propovídanije naše, tšča že i vira naša.« (I. Kor. 15, 12.)

Ale Christos vstal zmŕtvych, a preto jeho učenie je pravdivé a božské; zmŕtvychvstanie Christovo je nerozborným stĺpom kresťanskej viery. Vážme si teda svoju vieru, veď ona je vybudovaná na Christovi, ktorý svoje božstvo dokázal slávnym vzkriesením samého seba!

Isus Christos je prvý zo zomretých, ktorý zmŕtvych vstal. Hovorí apoštol: »Christos vostá ot mertvych, načátok umeršim bysť.« On síce vzkriesil mŕtvych za svojho života, ale tí boli akoby predzvesťou jeho vzkriesenia. Oni neskoršie zasa zomreli, ale Christos viac neumiera. Oni musia byť ešte raz vzkriesení, ale Christos žije naveky. On jediný svojou mocou »smertiju smert' razruší« i »uprazdniv smert'«! On jediný je preto »načatok umeršich«.

A ten istý Víťaz nad smrťou spojí raz aj našu dušu zasa s telom, aby tak človek bol účastný alebo na večnej radosti, alebo na večných mukách. Človek sa skladá z duše a z tela, preto duša i telo musia byť na večnosti odmenené alebo potrestané. Tak aj pre nás stratilo slovo smrť svoj hrozný význam a môžeme zvolať s apoštolom: »Hdí ti, smerte, žálo?« — »Hrjadet čas«, hovorí Spasiteľ, »v ónze vsi súščiji vo hrobích uslyšat hlas Syna Božija i izyduť sotvoršiji blahája vo voskresénije života a sotvoršiji zlája vo voskresenije sudá.« (Ján 5, 28.)

A sv. Pavol píše ku Korintským (I. 15, 20.): »Ašče mértviji ne vostajut, to ni Christos vostá... Nyni že Christos vostá ot mértvych... jákože bo o Adámi vsi umirájut, tákožde i o Christi vsi oživut.« Skrze Adama prišla na nás smrť, skrze Christa čaká nás vzkriesenie. Aká to radostná nádej! »Christos voskrese iz mertvych, smertijú smert' popráv i suščim vo hrobích život darovav!«

B. H.

Vzkriesenie

Zvoní...

Pani Urbanová práve uspávala trojročnú Aničku, keď slúžka oznamovala príchod pravotára Andreja Klimeka. Zľakla sa a jej i tak bledá tvár pobledla ešte viac.

— Čo ten tu chce? Nie! Neustúpim, hoci by prišlo aj desať pravotárov. — Nech vstúpi!

Slúžka odišla a do izby vkročil maličký človečik s okuliarmi so slovami:

— Ráčte odpustiť milostivá . . .

— Čo by ste si priali?

— Prišiel som len a len vo vašom záujme. — Z postieľky sa ozvalo tiché mrmlanie spiacej Aničky. Urbanová ihneď pristúpila ku kolíske. — A v záujme tejto malej dcérky, — chrľil pravotár, spokojne sa usmievajúc, že sa mu podarilo udrieť na najcitlivejšiu strunu materského srdca.

— A najviac v záujme svojho vrecka, — vravela pani, keď sa odvrátila od postieľky. — Ráčte povedať priamo, o čo ide. Tuším to, ale chcem to aj počuť.

— Som poverený vašim manželom, — pokračoval fiškál, — aby som sprostredkoval medzi vami a ním. Ponúka vám veľmi skvelé podmienky, prosím, nech sa páči prečítať . . . — Klimek vytiahol listinu a podal ju Urbanovej, neprestávajúc hovoriť.

— Nebudem to čítať, nezaujíma ma jej obsah!

— Preboha, pani, nezahadzujte svoje šťastie! — zvolal Klimek.

— Moje šťastie je moja rodina, môj muž, moje dieťa. Viac nepotrebujem.

— A keď pre vášho manžela nie je to šťastím?

— Nemôžem za to, pred i po svadbe hovoril inakšie, len keď upadol do osídíel svojej sekretárky, zmenil svoj názor.

— To je vec citu, pani Urbanová, tu nemožno rozkazovať, ale nemôžete predsa žiadať od svojho manžela, aby žil nešťastným životom a pritom ničť aj svoj vlastný život a život dieťaťa. Váš manžel vám ide veľmi v ústrety. Dáva vám 50.000 Ks, sľubuje platiť mesačne na dieťa a vracia vám aj slobodu. K tomu treba len váš podpis, však, súhlasíte s rozvodom?

— Vy myslíte, že len toľko? — ozvala sa Urbanová a tvár jej zahorela hnevom. — Viac, pane! Treba zaprieť svoje svedomie, pošliapať božský zákon a predať dušu a celú večnosť.

Klimek sa zarazil, ale len na chvíľku.

— Veď ani Boh nemôže žiadať, aby dvaja ľudia žili spolu bez lásky v odpore a nenávisti.

— Áno, toho Boh nežiada a priamo nenávisť zakazuje, ale žiada, aby sme trpezlivo niesli kríž jeden druhého, veď môj muž prisahal na evanjeliu, že so mnou bude znášať dobré i zlé až do smrti. A medzi nami nebolo zlé — iba že sa tu zamiešala frivolná žena bez svedomia a viery. A môj muž podľa zákona božieho, ktorému podlieha každý, mal a má bojovať proti náruživosti a nie sa jej poddávať. Že mi vracia slobodu? Nemôže mi ju vrátiť, lebo ani on nie je slobodný. Prisahal na evanjeliu vernosť až do smrti tak, ako ja a túto vernosť nezlámam. Nemôžem, nesmiem . . .

— Ale, milostivá, veď sa to tak všeobecne robí a štát rozvod dovoľuje a schvaľuje.

— Ste katolík, pán Klimek? — spýtala sa ho Urbanová.

— Áno, milostivá, a myslím, že dobrý katolík, odpovedal pravotár. — Načo tá otázka?

— Čudný katolík, pane, keď neviete, že katolícke manželstvo je výsadným právom Božím a Cirkvi a toto právo nemôže vziať Cirkvi a Bohu nikto, ani štát, hoci by vydal tisíc zákonov. Keď Boh a Cirkev prehlasujú: Čo Boh spojil, človek nerozlučuj! teda katolícke manželstvo je nerozlučiteľné a takým zostane a nijaký úradník ho nerozlúči a ani jeden pravotár tento paragraf Boží neprekrúti, teda ani vy. Ja patrím svojmu mužovi a on mne, na tom sa nedá nič meniť. Sbohom?

Pani Urbanová sa sklonila nad postieľkou, aby skryla dve veľké slzy, ktoré jej vypadly z očí a zachytily sa na čielku malej Aničky.

— Teda nepodpíšete? — ozval sa zahanbený pravotár a v jeho hlase sa chvela utajovaná zlosť. Pani Urbanová neodpovedala.

— Podpíšete? — Ticho.

Klimek opustil izbu.

— Tisíc hrmených, — mrmľal si pod fúzami, opúšťajúc dom. — Ten Urban je blázon! Taká ženská! Je krásna, hoci jej vidieť na tvári stopy zármutku. Je statočná, verná a dám ruku do ohňa, že toho lotra ešte dnes miluje a on namiesto, aby zbožňoval svoju dobrú ženu, ťahá sa s takou... — Doktor Klimek ani nedopovedal...

Mesiac po nezdarenom útoku Dr. Klimeka pani Urbanová s Aničkou na ruke opustila dom, kde prežila tri roky manželstva. Rozvod nepodpísala, lebo nechcela pošliapať svoje svedomie, zákon Boží a svoju česť. Stratila muža, 50.000 Ks a podporu pre svoje dieťa. Uchýlila sa k svojej staručkej matke. Ona, zvyklá na pohodlie, zariadenú izbu, stojí teraz uprostred chudobného domu a s plačom sa vinie na rozbité srdce svojej matky.

Ruka nesvedomitej ženy roztrhala jej šťastie, vzala jej muža, dieťaťu otca a priviedla ich do nesmiernej biedy. Ale Urbanová nepreklínala. Trpela a modlila sa. Modlila sa za muža, za seba i dieťa. Ďakovala matke, že ju za dievčenských rokov dala k Anglickým pannám, kde sa naučila šiť a vyšívať. Teraz si hľadala prácu, aby uživila dieťa i matku. Na seba nemyslela.

Ešte čas nestihol zahojiť prvú ranu, keď možno tu vôbec hovoriť o zhojení — a život už udrel druhý raz. Za pol roka od tohto nešťastia dcéry umrela staručká matka. Pre Urbanovú nastaly zlé časy. Matkin pohreb si vyžiadal všetky skromné úspory, ešte aj dlžoba ostala za lekára a lieky. Sklonená nad strojom šila do polnoci. Schudla. Ruky sa jej začaly chvieť, oči bolieť. Cítila, že už dlho nevydrží túto námahu. Sto ráz za deň

sa zahľadela na svoje dieťa, ktoré rástlo, zalievané slzami matky. Nebála sa o seba, pre ňu by smrť bola oslobodením z duševných múk a z telesného trápenia, ale bála sa o dieťa, o svoju

»Rydanija vremja prestá, ne plačíte,
Vozkresénije že apostolom rcýte!«

Aničku. Bola taká slabučká, tvár mala bielu ako sneh, oči zapadlé, bez žiaru, bez detskej radosti, veď ani nepoznala detských zábav a hračiek. Nebolo peňazí, tichá odovzdanosť a vážnosť sa dívala z tých čiernych očiek.

Toho roku už pôjde do školy. Bože, už minuly tri roky! Pani Urbanová sa vytrhla zo smutných myšlienok a chopila sa práce. V izbe bolo veľmi dusno. Vstala, aby otvorila okno. Vonku bolo príjemne. Jarné slnko teplými lúčami budilo k životu prírodu. Všade veselo, radosť zo života, len v jej duši toľko smútku a bolesti. Pozrela sa na kríž, ktorý jej bol jedinou silou v utrpení. »Spasiteľ môj drahý, aj Ty si trpel a trpel si viac ako ja. A dnes je Veľký piatok, nebudem nariekať.«

Vdýchla sviežeho jarného vzduchu a sklonila sa k práci. Keď večer uložila Aničku do postele, ponáhľala sa dokončiť svoju robotu, aby ju mohla na zajtra odovzdať; už niet peňazí, dnes zjedly posledný kúsok chleba — a Pascha je tu. Hoci jej každú chvíľu klesala hlava únavou, predsa pracovala ďalej. Ani necítila, ako do izby otvoreným oknom prúdi jarný sýce, ale predsa len chladný vzduch.

Bolo okolo polnoci, keď ňou zatriasla zima. Odložila šaty, na ktorých pracovala. Vstala, chcela zavrieť okno, ale ihneď spadla nazpäť. V hlave jej hučalo, na prsiach ako by tisíc ihlíc ju bodalo. Prišla na ňu taká slabosť, že sa nemohla ani na nohách udržať. Horko-ťažko sa dovliekla k oknu, zavrela ho a ľahla. Pre bolesti na prsiach a v kríži nemohla zaspáť. »Veď to azda prejde, nemôžem, nesmiem byť nemocná! Spasiteľ môj, len to nedopúšťaj! Čo by sa stalo s Aničkou?« vzdychala úbohá žena.

Ale neprešlo to ani druhého dňa. Musela zostať v posteli, nevládala sa ani pohnúť. Keď Anička vstala, márne prosila kúsok chleba. Tichý plač nemocnej matky bol jej odpoveďou. Utiahla sa do kútika izby a s vytreštenými očami hľadela na matku. Pri každom jej vzdychu sa zachvela a jej čierne očka márne hľadaly radu a pomoc. Úbohé dieťa plakalo a z nevinnej duše, plnej strachu a zdesenia, vzlietla k nebu horúca modlitba »Otče náš« za matku. Unavené plačom, slabé hladom, dieťa zaspalo.

Keď sa Anička zasa prebudila, bolo už svetlo. S lúčami slnka prenikol do izby jasavý hlas zvonov, ohlasujúci celému svetu radostnú zvesť: Christos voskres! Stonanie nemocnej stáva sa bolestnejším, horúčka ju spaľuje... Anička nechápe, čo sa robí, len cíti, že s matkou je veľmi zle. Náhle sa dvíha, tíško otvára dvere a vychádza na ulicu. Vlečie sa do blízkeho kostola, kam ju matka tak často brávala. Tam sa s ňou modlievala za otecka, aby sa im vrátil, aby im zasa bolo dobre. Anička ide sem prosiť Boha, aby im poslal otecka. Pričupená do kútika chrámu nepočuje radostný spev, ani nerozumie, len tíško volá: »Isuse, pošli nám otecka!« ...

Ľudia vychádzajú z kostola. Zrazu na ulici nastala trmavrrma. »Čo sa stalo?« pýtajú sa zvedavci. »Akési dieťa sa zrútilo na ulici!« Okolo dieťaťa stojí bezradne niekoľko žien. Súčasne so žandarmi prichádza k miestu elegantný pán. Nastalo vyšetovanie. Nikto nepozná toto dieťa.

Niekoľko slov a pán dvíha dieťa na ruky, zavolá neďaleko stojací taxík a odváža dieťa.

Keď Anička otvorila oči, ležala na mäkkom otomane a pri nej sedel pán príjemnej tváre s láskavým úsmevom.

— Čo ťa bolí, maličká?

— Hlad, chleba! — zaúpelo dieťa. Pán vyskočil, odbehol, ale ihneď sa vrátil. Podal Aničke niekoľko kvapiek posilujúceho nápoja a potom teplého mlieka i veľký kus bieleho chleba. Dieťa sa dychtivo vrhlo na pokrm. Pán hľadel pozorne na dieťa a náhle sa striasol. Cítil, ako by mu ľadová ruka siahla na srdce. »Bože, tá podobnosť!« zašepkal.

Anička vypila mlieko, zjedla chlieb, ale nie celý, len polovicu, a upierajúc vážne očka na pána, zaprosila: »Môžem si tento chlieb vziať domov, pre mamičku? Aj ona je lačná!«

— Len jedz, dám ti ešte aj pre mamičku, — hladkal ju pán po zlatých vláskach.

— A ako sa voláš?

— Anička!

— Bože! A druhé meno?

— Mám len jedno meno.

— Áno, ale vieš, po oteckovi, — pokračoval pán a bolo na ňom badať rozčulenie. — Ako volali tvoju mamičku ľudia, keď k vám prišli?

— Pani Urbanová!

— Isuse Christe! — Pán Urban klesol do kresla a zakryl si tvár rukami. O chvíľu vyskočil, strhol Aničku do svojho náručia a zasypal ju horúcimi bozkami. — Anička, dieťa moje, veď ja som tvoj otecko!

Anička zpočiatku nechápala, ale keď počula slovo otecko, objala pána Urbana a pritúlila sa k nemu.

— A kde je mamička? — pýtal sa odrazu.

— Doma, leží v posteli a veľmi plače. Nemali sme čo jesť. Mamička povedala, že bude zasa lepšie, až príde otecko, preto som išla do kostola, aby nám Pán Boh poslal otecka.

— A kde bývate?

— Blízko kostola.

Pán Urban s Aničkou v náručí vybehol z domu. Práve vo dverách sa stretol so svojou konkubínou. Len čo odskočila, bol by ju prevalil.

— Gusto, kde bežíš? Čo to za decko? — zavriesla za ním, keď sa spamätala z preľaknutia.

— K svojej žene! Je to moje dieťa! — vykrikol Urban a vyrútil sa na ulicu.

Keď po dlhom hľadaní našiel domček a vstúpil do biednej izby, ohromený ostal stáť na prahu. Čakal veľkú chudobu, ale čo videl, bolo strašné. To nebola chudoba, to bola najhoršia bieda! »A to si urobil ty!« Tak mu znelo v ušiach. Nohy mal

ako z olova, nebol schopný urobiť krok. Anička sa mu vyrvala z rúk a skočila k posteli.

— Mama, mamička! Otecko je tu, už nám bude lepšie!

Nemocná ťažko obrátila hlavu, chvíľu hľadela k dverám na nehybne stojaceho muža. Náhle jej blyslo v očiach poznanie, slabo sa usmiala: »Gusto! Dieťa!« zašepkala a stratila vedomie.

Ešte raz musel prísť Dr. Klimek do domu pána Urbana, aby oznámil slečne Olge Kremerovej, že sa jej ponúka 50.000 Ks odstupného s podmienkou, aby ihneď odišla.

Pani Urbanová ležala v nemocnici na zápal pľúc. Telesne bola celkom vyčerpaná. Vďaka Bohu a svedomitosti lekárov, bola zachránená.

Keď po týždňoch nemoci a po troch rokoch vyhnanstva vstúpila opäť do domu riaditeľa Urbana, svojho muža, vítal ju na stene nový krásny obraz zmŕtvychvstania Spasiteľa a pod ním zlatý nápis: »Christos voskres!«

— Rozumieš tomu, Anna? — opýtal sa Urban.

— Áno, Gusto, rozumiem!

A obidvaja zodvihli malú Aničku, ktorá objala jednou rukou mamičku a druhou otecka a všetci traja sa spojili v jedno veľké rodinné šťastie.

O. J. M. Fail.

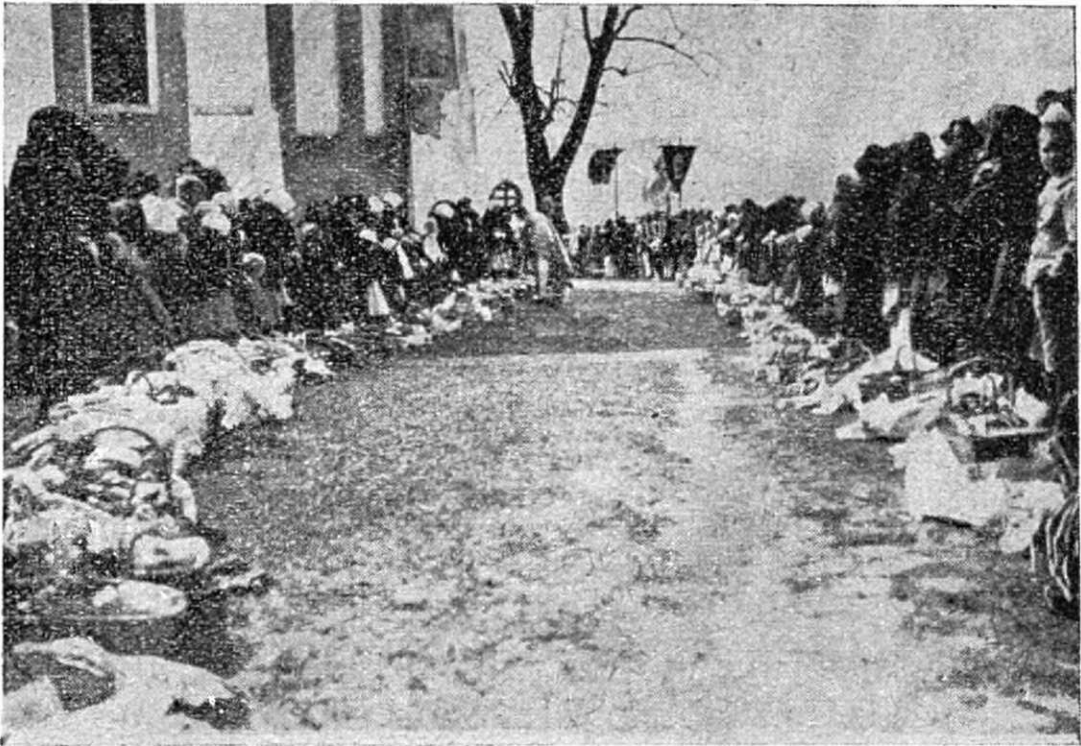
Oslava vzkrieseného tela

Sv. apoštol Pavol, nadchnutý Duchom svätým, píše v liste ku Korinťanom: »Tak bude vzkriesenie mŕtvych: Zasieva sa v porušení, vstane v neporušiteľnosti; zasieva sa v bezmoci, vstane v sile; zasieva sa telo smyselné, vstane telo duchovné.« Teda sú štyri nadprirodzené vlastnosti, ktorými sa skvejú telá vzkriesených nebešťanov.

Prvý dar záleží na neporušiteľnosti, čiže nesmrteľnosti. Telo, ktoré teraz máme, je porušiteľné, bolestiam podrobené a smrteľné. Po vzkriesení bude celkom premenené. Už nikdy nebudeme nič trpieť, nikdy nezomrieme. Sv. Písmo o tom jasne hovorí: »Boh sotrie všetku slzu s ich očí a smrti, už viac nebude, ani smútku, ani bolesti nebude viac, lebo prvé pominulo.« (Zjav. 21, 4.)

Druhý dar i vlastnosť osláveného tela je jasnosť. U sv. Matúša čítame: »Spravodliví sa budú skvieť ako slnko v kráľovstve svojho Otca.« Ako slnko je žiariacim telesom, tak i naše celé telo sa bude skvieť nielen zovnútorne, ale aj vnútorne. Prirodzená farba tela bude žiariť nadprirodzeným svetlom, ktoré bude oku veľmi príjemné. Už tu na svete niektorým svätým bol daný tieň tohto daru. Sv. Angele z Foligno svietily oči pri extázii ako hviezdy, tvár horela ako ruža. Hlava sv. Martina Tourskeho, keď žehnal, bola obliata jasnými lúčami, jeho ruka pri

Službe božej zdala sa byť posiatá akoby drahokamami. Z tela sv. Vincenta vychádzaly pri kázni plamene ako blesky. Hľa, to je tieň tej slávy, ktorá sa má zjaviť na nás v nebi. Vzorom, podľa ktorého budú naše telá premenené, je krása osláveného tela Isusa Christa. V životopise sv. Terézie čítame: »Na deň sv. Pavla sa mi ukázal Christos v takej kráse a včelebnosti, že keby v nebi nijakých iných radostí pre oči nebolo, len telá nebešťanov, najmä telo Isusa Christa, predsa by sme mali nevýslovnú blaženosť. Hoci sa viac namáham, aby som si predstavila niečo tak

Blahoslovenije Paschy v Čabinách.

krásneho, nemôžem. To nebol obyčajný lesk. I jasnosť slnka bola temná proti tomu.« Naozaj, ani oko nevidelo, čo Boh pripravil tým, ktorí ho milujú!

Posledné dva dary dávajú akúsi všadeprítomnosť. Ľahkosť je tretí dar. Pre oslávené telo nebudú platiť pozemské zákony váhy; bude sa môcť rýchle pohybovať. Sv. Augustín hovorí: »Kdekoľvek bude chcieť byť duch, tam ihneď bude aj telo.« Teda rýchlejšie ako lúč, ktorý urazí za sekundu 300.000 kilometrov, voľne ako vták bude blažený lietať vesmírom.

Telo nebešťana bude ďalej obdarené veľkou silou, bude môcť vykonať ľahko všetko, čo bude chcieť.

Posledný dar sa nazýva duchovosť. Spočíva v tom, že telo bude dokonale poslúchať dušu. Tým sa stane schopné prenikať iné veci tak, ako to môžu duchovia. Ako Isus Christos vošiel do izby zatvorenými dverami, tak i my budeme môcť prenikať s ľahkosťou hocijakú hmotu.

Ale dobre by neporozumel ten, kto si myslel, že oslávené telo nebude hmotné. Je pravda, že oslávením stáva sa telo duchov-

ným, nadmieru jemným, ale neprestáva byť skutočným hmatateľným telom. Učeníci, keď sa im zjavil Christos, mysleli, že je to jeho duch. Tu im riekol Spasiteľ: »Vidíte moje ruky a nohy, že ja som to! Pozrite na mňa a vidíte, lebo duch nemá tela a kostí, ako vidíte, že ja mám.« A keď to povedal, ukázal im ruky i nohy.

Ak ide o vek, nebude v nebi detí ani starcov. Všetci vstaneme z hrobu v mladom veku, v plnej sile a kráse. Každý bude vstave najväčšieho telesného rozkvetu, ktorého človek dosahuje asi okolo 30. roku. Dietky sa stanú dospelými, starí zasa omladnú. Čokoľvek by porušovalo krásu tela, zmizne. Nebude v nebi mrzákov, ale všetci budú mať dokonalé telo. Charakteristické známky jednotlivcov — výška, farba očí, vlasov a pod. — však zostanú. Budeme žiť v jednej veľkej rodine božej v láske a svornosti so všetkými oslávenými. Naše smysly budú dokonale blažené. Oči budú bystrejšie, a čo budeme vidieť, to bude naše. Tu sa môžeme len pozeráť na krásne veci, tam vidieť a mať to — bude jedno! Uši počujú slávnostné spevy i nebeskú muziku anjelov, ktorá sa s pozemskou ani porovnať nemôže. A tak aj ostatné smysly budú oplývať radosťami, aké oko nevidelo, ucho nepočulo, ľudské srdce nikdy nepocítilo.

Pozri sa, drahý kresťan, aké slasti bude požívať tvoje vzkriesené telo! Koľko ľudí obetujú za krátku radosť! A ty by si za tak krásne a večné radosti nechcel nič vytrpieť? Nezabúdaj, že »trápenia terajšieho času nie sú hodné tej budúcej slávy, ktorá sa zjaví na nás!« Áno, čím viac trpiš a sa modlíš a premáhaš, tým väčšia odmena ťa čaká v nebi. Preto s odovzdanosťou do vôle božej znášaj svoje kríže a pamätaj, že i Christos musel trpieť a tak vošiel do svojej slávy! **O. V. Arvaj.**

Ženy

Ženy, ktoré nám prvé prídu pred oči na sklonku života Isusa Christa, sú zvedavé, klebetivé, ľahkomyselné. Prúd verejnej mienky ženie ich kam chce; pod údermi dojmov klátia sa ako trstina pod silným severákom. Sú to ženy — kam vietor, tam plášť; menia mienku podľa okolností; až veľmi sú prispôsobivé.

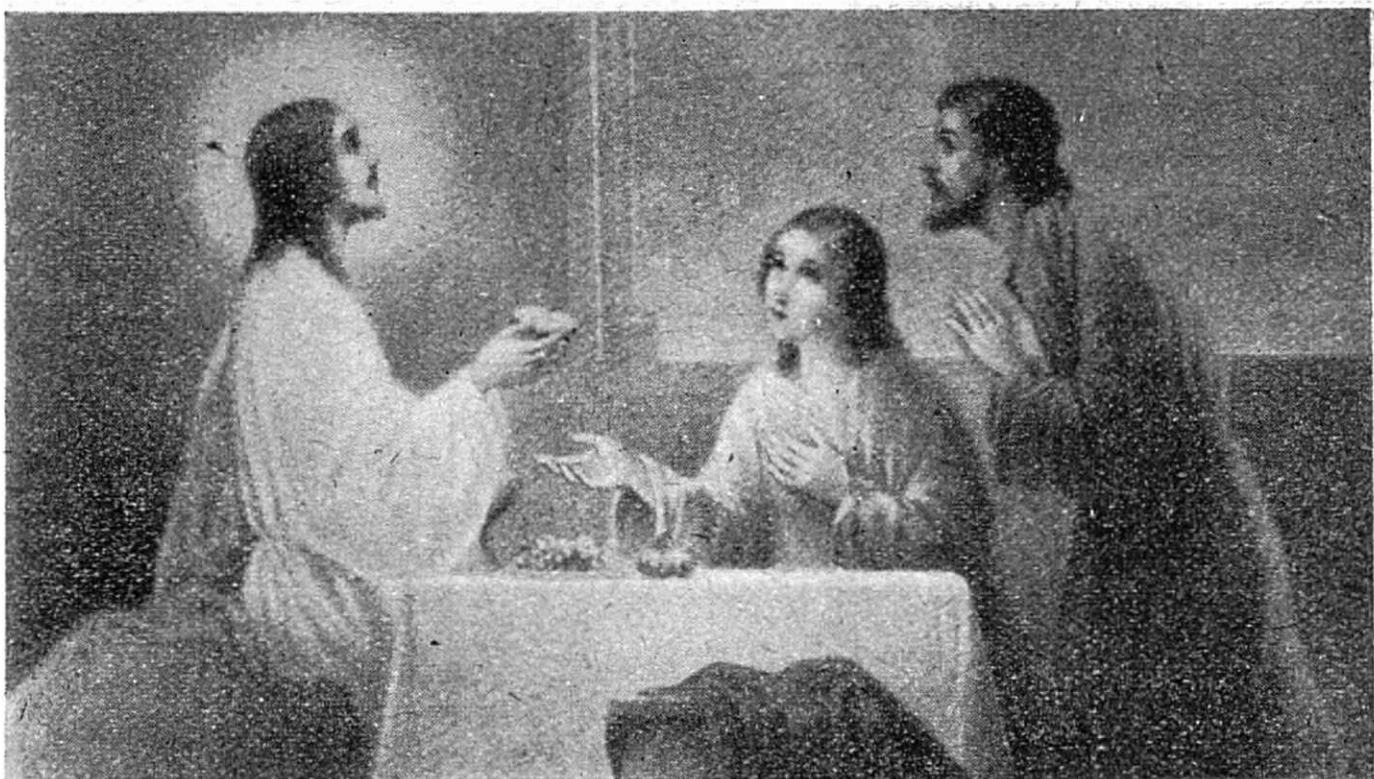
Prevláda u nich letora zvedavosti. Iste boli prvé, čo zbadaly, že Christos slávnostne vchádza do Jeruzalema! Ba aj koberce a palmové ratolesti kládly na cestu, ktorou sa uberal sprievod so Spasiteľom. Živo, ba až vášnivo kričaly: »Osanna, blahosloven hrjadij vo imja Hospodne...!«

Volaly na slávu, oduševňovaly sa, lebo sa daly strhnúť tými, čo srdcom lnuli ku Christovi, ktorých ovácie z hlbín srdca pryštily. Dav ich ovládol, pripojily sa k prúdu. Lebo to sú ženy, ktoré idú s prúdom, letia smerom vetra...

Ved' pred palácom Pontského Piláta, kde dominovali i činili verejnú mienku najatí a veľradou židovskou dobre platení štváči, buriči, od Isusa Christa z chrámu vyhnaní kupci a peňazomenci, ženy, ktoré zvedavosť tam prihnala, skoro sa pripojily k tej sberbe. Ba ešte divšie boli ako mužovia...

Ženy sú extrémné. Aj v úpadku.

Bez tej divokosti žien štváči azda by boli bývali nedosiahli veľa. Práve tak aj dnes. Keby ženy boli dobré, tých niekoľko štváčov nemohlo by strhnúť svet proti Christovi. Na

Christos s učeníkmi v Emauzách.

žial, je mnoho žien i matiek zlých, preto toľko mužov, synov sa organizuje na boj proti Christu a viere.

Christos mal milé slovo ku zradnému Judášovi, pozrel láskavo na lotra po svojej pravici prisľúbiac mu nebo, ale k týmto ženám i im podobným nemal ani len slovo.

Beda tým, ktoré sú v počte týchto, lebo sú na najlepšej ceste, aby sa z nich (zvlášť v terajšom čase) staly beštie, nadháňačky diabla, ženy polosveta, dedičky pekla.

Hlúčok plačúcich žien, sledujúcich Isusa Christa na jeho krížovej ceste, sú ženy dobrého, blahého srdca. Bezradne nariekajú, prúd slz tečie im s očí, ktoré útrpne pozerajú na zmučeného Spasiteľa... Nepokúšajú sa však Mu pomôcť, ani len nejako Mu uľaviť...

V mysli pripodobňujeme tieto ženy k dnešným mnohým ženám:

Sú nábožné; ak hriech spáchajú, očistia sa vo svätej spovedi, prijímajú i posilňujú sa Telom a Krvou Spasiteľa-Christa, na kolenách sa modlia pred Ukrižovaným, prelievajú horké

slzy nad dnešnou skazenou mládežou, oplakávajú urážaného Spasiteľa neznabožským svetom.

Tento plač nenechá Christos-Boh bez pòvšimnutia. Ozve sa k nim. — Snád' drsná, ale miestna je odozva Spasiteľa, keď vraví: »Neplačte nado mnou, ale nad svojimi synmi!«

Je to výčitka. Lebo, kým vy plačete nad Ním, vaši mužovia volajú »na kríž s ním«, a spolu s vašimi synmi na smrť Ho odsudzujú, na potupnú, hanobnú smrť... V duchu vidím dnešné ženy, oným podobné. Muž kľaje, syn každým druhým slovom hanobí, každým štvrtým uráža Boha, dcéra celodennú neposlušnosť, neúctivosť voči rodičom uzavrie večernou, ba i celonočnou nestudnosťou.

Nie plač, ale pomalá a presná práca, s určitým cieľom! Si dobrá, ste slušné, pobožné, ale vychovajte si aj takýchto mužov, synov a dcéry!

Ženy môžu veľa, a rodinu pretvorí snadno!

Cesta vždy je príkrejšia. Aj vášne rozbúrenejšie. Dav zúri ako rozbúrené more; ani iskierky súcitu nemá k Tomu, ktorý »všade chodil, dobré činiac«. Lebo každá útrpnosť a sústrasť už je v zárodku udusená besniacou sa ľudskou spodinou, za asistovania cynických vyšších vrstiev. Nadávky, hrozby, bezúzdny rehot nesú sa smerom, pod ťarchou kríža k telesne vysilenému Christovi. Aj zaťaté päste hrozia Mu. Iba kordon vojakov Ho chráni, nie z útrpnosti, ale aby mali iní aj oni poďvanú, keď Ho ukrižujú...

Či azda tu niet žien? Áno! Ved' jedna pretlačí sa cez húf a cez kordon vojakov a podáva zuboženému Christovi šatku, aby si aspoň utrel pot, smiešaný s krvou...

Keď už visel a trpel, urážky, výsmech, rúhanie dosiahly vrcholu aj voči ženám, ktoré Ho až tam nasledovali a boly pri Ňom do posledného dychu, a aj potom.

Tých niekoľko Márií »myronosic« predstavuje ženy, aké sú potrebné dnes. Ženy smelé, nábožné a verné až do smrti.

Verné viere, Cirkvi, Christu-Bohu.

O. S.

Nemá pravdu?

(Píše O. dekan.)

— Veru ani sama neviem, ako sme sa zachránili... — povedala Zuzka Dobošová svojej susedke večer, keď po ukončení domácej práce si zamyslene sadla...

— Ale, ako sa to stalo? — pýtala sa susedka zvedavo. — Ved' som počula, že ste spadli s voza. Bože drahý, aké nešťastie sa mohlo stať! — dodala bedákajúc.

— Išli sme so starým na voze na trh, — začala rozprávať Zuzka, manželka statočného a dobrého gazdu Juraja Doboša, — a pred nami išiel voz, na ktorom viezli husi. Už sme dochádzali do mesta, keď odrazu jedna hus sa akosi uvoľnila vo voze a začala sa tak hádzať, až sa naše kone splašily a môj starý nemohol si s nimi poradiť... Ja som sa strašne naľakala, začala som kričať... a to bolo ešte horšie! Kone veľmi utekaly, voz vyšiel na kamene a prevrátil sa. Spadli sme s voza a od strachu som zamdlela... Keď som prišla k sebe, veľa ľudí bolo pri nás a každý hovoril, že to bol zázrak...

Vtom sa otvorily dvere a vošiel gazda Juraj Doboš. Práve skončil prácu v maštali. Privítal susedku a sadol si na lavicu, vytiahol fajku, zapálil a povedal:

— Ako nevýslovne dobrý je Pán Boh! Aká veľká je božská moc! Nikdy nezabudnem na dnešný deň!

Netrpezlivo sa ozvala susedka:

— Ako ste sa teda vlastne zachránili?

Gazda, pozerajúc pred seba, vážne povedal:

— Môj nebohý otec vždy mi hovoril: Synu môj! Keď ideš s koňmi, vždy sa najprv prežehnaj a pros za ochranu a pomoc svojho Anjela Chraniteľa, vtedy sa ti nič nestane. A veru! Teraz som sa presvedčil, že dobrotivý Boh sa stará o každého, kto Ho volá na pomoc, a Anjel Chraniteľ vždy je pri nás, keď treba...

— Keď sa mi kone splašily, vedel som, že si s nimi neporadím... Ani neviem, ako som pustil opraty z rúk, len viem, že som skričal: Bože drahý a ty anjel môj, buďte pri mne! A vidíte, ani som sa neudrel, ani sa mi nič nestalo! Voz sa polámal, lebo kone ho ťahaly ďalej, dokiaľ ich ľudia nezastavili... ale to všetko nebolo nič... veď sme sa mohli zabiť, však, stará?

— Veru mohli, — odpovedala manželka a skladajúc ruky ako na modlitbu, dvihla oči k nebu a hovorila:

— Keby ľudia vždy Boha na pomoc volali a nikdy Ho neurážali, nikdy by do nešťastia neupadli!

Čitateľ drahý! Povedz, nemá pravdu Zuzka Dobošová?

Mariánsky zvon

Šťastne žili mladí manželia v malom domčeku v meste W, kde ich obveselovaly štyri milé dietky. So spevom a radosťou poskakovali okolo otca i mamičky a šťastie im žiarilo z nevinných očí.

Ale raz zavítal anjel smrti do tejto záhradky šťastia. Sedemročný Arnošt a päťročná Anička onemocnely a zomrely

v ten istý deň a v tú istú hodinu. Vyplakané oči rodičov smutne sa dívaly do spoločného hrobu svojich milovaných detí.

Niekoľko dní po pohrebe uľahla i matka. Otec, štyriročná Helenka a šesťročná Marienka ani na chvíľu neopúšťali posteľ chorej matky.

Za štrnásť dní uložili aj matku do hrobu. Nešťastný otec zrútil sa pri hrobe na zem. Okolo neho žalostne plakaly dve siroty.

Nasledujúceho dňa sa začínala prvá májová pobožnosť v neďalekom kostole. Marienka išla do chrámu a pred krásne ozdobeným oltárom Kráľovnej mája sa hlasite modlila: »Ó Matička nebeská, Mária, ja i Helenka sme už stratily svoju drahú mamičku, nemohla by si nám ju na zem poslať späť? Otecko je celý smutný... Ó Mária, už si na nás celkom zabudla?...«

Dlho kľáčalo dieťa pred obrazom Matky božej a vrúcne sa modlilo.

Medzitým otec doma upadal viac a viac do zúfalstva. Už aj revolver vytiahol, nabil ostrým nábojom, už ho i na srdce priložil, aby skončil nešťastný život samovraždou. Už kladie palec na kohútik, ale v tej chvíli sa ozval zvon z blízkeho chrámu a volal všetkým: »Pozdravte nebeskú Kráľovnú anjelským pozdravením!« Otec sa zachvel, spustil ruku, počúval milý hlas zvona...

Spomenul si na svoju nebohú ženu, ako chodievali všetci na májovú pobožnosť, aké to bolo krásne... Spomenul, ako ho žena umierajúc prosila: »Manžel môj, daj pozor na deti, dobre ich vychovávaj! Matička nebeská vás neopustí.« Ale šťastie sa minulo. Už ďalej nemôže znášať sám ten ťažký život. Treba mu urobiť koniec... Zvon ešte zvoní... Muž znova kladie revolver na srdce, ale v tom okamihu cíti mäkkú rúčku, ktorá ho chytila za rameno, a sladký hlas dieťaťa zašepkal: »Otecko, Matička nebeská sa bude hnevať, ak to urobíš... Hľa, zvoní!... Keď mamička žila, vždy sme sa modlili...«

A maličká sa začala nahlas modliť »Anhel Hospodeň«. I otec sa modlil s ňou a triasol sa ako osika. Len čo dokončili modlitbu, objal s plačom dieťa a vášnive tlačil na srdce. Vtom prišla Mária z chrámu i hovorí: »Otecko, už nebudeš taký smutný, ja som sa za teba mnoho modlila k nebeskej Matičke.«

Otec stál chvíľu bez slova, potom sa vzchopil i hovoril: »Deti, poďme sa pomodliť do kostola!« — Dlho kľáčali všetci pred ozdobeným mariánskym obrazom a do duše otcovej sa vlievala nová sila a odvaha k životu...

Prel. O. J. Cyril.

V kláštore O. O. Redemptoristov v MICHALOVCIACH

možno dostať nasledujúce spisy:

1. Spasi dušu svoju, modlitebná knižka pre dospelých	20 Ks.
2. Spas svoju dušu, modlitebná knižka pre mládež	12 Ks.
3. Almanach Spolku sv. Jozefa	5 Ks.
4. Náuka viery (katechizmus)	5 Ks.
5. Deväťdňová pobožnosť Božského Srdca, Matky Ust. Pomoci, sv. Jozefa	3 Ks..
6. Ružencová knižka	5 Ks.
7. Tajomstvá sv. ruženca (pre živý ruženec)	5 Ks.

**Nástenné kríže, ružence, sväté obrázky
a knihy**

d o s t a ť

V MISIJNOM KNÍHKUPECTVE V NITRE

**Misijné kníhkupectvo
a obchod s náboženskými predmetmi
N i t r a, Slovensko.**

Kníhtlačiareň

ANDREJA

úč. spol., filiálka

V P R E Š O V E

ULICA RODOBRANY 4 TELEFON 326

*Tlačivá pre obchod, priemysel, verejné a štátne úrady,
súkromnú a spoločenskú potrebu, ako aj knihy, brošúry
atď. v peknej modernej úprave aj azbukou*

Účet u Poštovej sporiteľne v Bratislave číslo 6190